

8.WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2021 r.

9.Sąd Okręgowy w Poznaniu III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Tomasz Borowczak

Protokolant: prot. sąd. Magdalena Górecka

10.przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań-Grunwald w Poznaniu Marka Pięgat

11.po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 25 listopada 2020r. oraz 10 marca, 19 i 29 kwietnia 2021r.

12.sprawy J. B. (1), syna C. i U. z domu L., urodzonego w dniu (...) w P.

13.oskarżonego o to, że:

I. **w dniu 24 stycznia 2018r. w P., będąc przesłuchiwanym w charakterze świadka w Komisariacie Policji P. w P. w sprawie PR 1 Ds. 3514.2017.9 po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań zeznał nieprawdę podając, iż posiadał pełnomocnictwa do reprezentowania firmy (...) sp. z o.o. przy transakcjach sprzedaży samochodów F. (...) zawieranych z (...) sp. z o.o. oraz umowach leasingu przedmiotowych samochodów zawartych z (...) S.A., podczas gdy w rzeczywistości pełnomocnictw takich nie posiadał i działał na własny rachunek tj. o czyn z art.233§1 k.k.**

II. **w dniu 1 lutego 2017r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 268.140 zł poprzez wprowadzenie w błąd przedstawiciela (...) S.A. w ten sposób, że przedłożył do umów leasingu operacyjnego nr (...) samochodów F. (...) podrobione faktury VAT nr (...) wskazujące, iż sprzedawcą przedmiotów leasingu jest firma (...) sp. z o.o., podczas gdy w rzeczywistości podmiot ten nie dokonał sprzedaży tych pojazdów tj. o czyn z art.286§1 k.k. i art.270§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k. i art.11§2 k.k.**

III. **w dniu 31 października 2017r. w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 116.235 zł poprzez wprowadzenie przedstawiciela (...) S.A. w błąd co do rzeczywistej transakcji handlowej polegające na przedłożeniu do umowy leasingu nr (...) samochodu F. (...) M. o nr VIN (...) podrobionej faktury VAT nr (...) wskazującej, iż sprzedawcą przedmiotu leasingu jest firma (...) sp. z o.o. posiadająca rachunek bankowy nr (...), podczas gdy w rzeczywistości transakcja taka nie miała miejsca, a wskazany na fakturze rachunek bankowy należał do J. B. (1) tj. o czyn z art.286§1 k.k. i art.270§1 k.k. w związku z art.11§2 k.k.**

1) **Oskarżonego uznaje za winnego tego, że w dniu 24 stycznia 2018r. w P., będąc przesłuchiwanym w charakterze świadka w Komisariacie Policji P. w P. w sprawie PR 1 Ds. 3514.2017.9, po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, z obawy przed odpowiedzialnością karną grożącą jemu samemu, zeznał nieprawdę podając, iż posiadał pełnomocnictwa do reprezentowania firmy (...) sp. z o.o. przy transakcjach sprzedaży samochodów F. (...) zawieranych z (...) sp. z o.o. oraz umowach leasingu przedmiotowych samochodów zawartych z (...) S.A., podczas gdy w rzeczywistości pełnomocnictw takich nie**

posiadał tj. winnego przestępstwa z art.233§1a k.k. i za to na podstawie art.233§1a k.k. wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

2) Oskarżonego uznaje za winnego tego, że w okresie od 1 do 23 lutego 2017r. w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 268.140 zł w ten sposób, że przedłożył do umów leasingu operacyjnego nr (...) samochodów F. (...) podrobione faktury VAT nr (...) wskazujące jakoby dostawcą przedmiotów leasingu była (...) sp. z o.o. oraz wskazał numer rachunku bankowego, który miał być rachunkiem (...) sp. z o.o., a który w rzeczywistości był rachunkiem bankowym B. B. (1), do którego J. B. (1) był pełnomocnikiem i w ten sposób wprowadził w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do zamiaru i możliwości wywiązania z dostawy przedmiotów leasingu, a środki przelane przez leasingodawcę wypłacił i przeznaczył na własne potrzeby tj. winnego przestępstwa z art.286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k. i art.270§1 k.k. i art.11§2 k.k. i za to na podstawie art.294§1 k.k. w zw. z art.11§3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

3) Na podstawie art.46§1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym w pkt.2. części rozstrzygającej wyroku poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A. kwoty 268.140 zł (dwieście sześćdziesiąt osiem tysięcy sto czterdzieści złotych).

4) Oskarżonego uznaje za winnego tego, że okresie od 31 października do 2 listopada 2017r. w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 116.235 zł w ten sposób, że przedłożył do umowy leasingu nr (...) samochodu F. (...) M. o nr VIN (...) podrobioną fakturę VAT nr (...) wskazującą jakoby dostawcą przedmiotu leasingu była (...) sp. z o.o. posiadająca rachunek bankowy nr (...), podczas gdy w rzeczywistości spółka ta nie była dostawcą przedmiotu leasingu, a wskazany na fakturze rachunek bankowy należał nie do niej, lecz do J. B. (1) i w ten sposób wprowadził błąd przedstawiciela (...) S.A. co do zamiaru i możliwości wywiązania z dostawy przedmiotu leasingu, a środki przelane przez leasingodawcę wypłacił i przeznaczył na własne potrzeby tj. winnego przestępstwa z art.286§1 k.k. i art.270§1 k.k. w związku z art.11§2 k.k. i za to na podstawie art.286§1 k.k. w zw. z art.11§3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

5) Na podstawie art.46§1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym w pkt.4. części rozstrzygającej wyroku poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A. kwoty 116.235 zł (sto szesnaście tysięcy dwieście trzydzieści pięć złotych).

6) Na podstawie art.85§1 k.k. i art.86§1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu wymierzając mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

7) Na podstawie §17 ust.2 pkt.5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. B. (2) kwotę 980 zł + VAT tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego na etapie postępowania jurysdykcyjnego.

8) Na podstawie art.624§1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

15.Sędzia Tomasz Borowczak

UZASADNIENIE

Wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 7 maja 2021r.	Sygnatura akt	III K 534/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	J. B. (1)	zarzut I. - czyn przypisany wpkt.1. części rozstrzygającej wyroku - w dniu 24 stycznia 2018r. w P. J. B. (1) będąc przesłuchiwanym w charakterze świadka w	

		<p>Komisariacie Policji P. w P. w sprawie PR 1 Ds. 3514.2017.9, po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, z obawy przed odpowiedzialnością karną grożącą jemu samemu, zeznał nieprawdę podając, iż posiadał pełnomocnictwa do reprezentowania firmy (...) sp. z o.o. przy transakcjach sprzedaży samochodów F. (...) zawieranych z (...) sp. z o.o. oraz umowach leasingu przedmiotowych samochodów zawartych z (...) S.A., podczas gdy w rzeczywistości pełnomocnictw takich nie posiadał - popełniając przestępstwo z art.233§1a k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>W dniu 24 stycznia 2018r. w P. J. B. (1) był przesłuchiwany w charakterze świadka w Komisariacie Policji P. w P. w sprawie PR 1 Ds. 3514.2017.9. Postępowanie przygotowawcze było wówczas prowadzone w sprawie przywłaszczenia dwóch samochodów dostawczych F. (...) na szkodę (...) S.A.. J. B. (1) na początku przesłuchania został pouczone o odpowiedzialności karnej z art.233§1 k.k., art.233§1a</p>	zeznania świadka M. N. (1)	416-417w zw. z 41-42, 240-242	

<p>k.k. oraz i uprawnieniach wynikających z art.183 k.p.k., a zapis o tym pouczeniu znalazł się w protokole jego przesłuchania (vide: k.43-44). Mimo tego J. B. (1), z obawy przed odpowiedzialnością karną grożącą jemu samemu, zeznał wówczas nieprawdę podając, iż posiadał pełnomocnictwa do reprezentowania (...) spółki z o.o. przy umowach sprzedaży samochodów (...) zawieranych z (...) spółką z o.o. oraz umowach leasingu przedmiotowych samochodów zawartych z (...) S.A., podczas gdy w rzeczywistości pełnomocnictw takich nie posiadał. J. B. (1) doskonale zdawał sobie sprawę, iż jego twierdzenia w tym zakresie są niezgodne z rzeczywistością, albowiem pełnomocnictw takich nigdy on nie posiadał. J. B. (1) złożył owe fałszywe zeznania z obawy przed odpowiedzialnością karną mu grożącą, a związaną z przestępstwem dokonany przez niego na szkodę (...) S.A. przy okazji umów leasingu zawieranych pomiędzy (...) S.A. a K. T. (jako leasingobiorcą).</p>			
<p>odpis z KRS dot. "A.: spółki z o.o.</p>	<p>32-37</p>		
<p>dokumentacja, w której J. B. (1) podawał się za</p>	<p>17, 28, 30</p>		

pełnomocnika (...) sp. z o.o.			
protokół przesłuchania	43-44		
1.1.2.	J. B. (1)	<p>zarzut II. - czyn przypisany wpkt.2. części rozstrzygającej wyroku - w okresie od 1 do 23 lutego 2017r. w P., J. B. (1) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 268.140 zł w ten sposób, że przedłożył do umów leasingu operacyjnego nr (...) samochodów F. (...) podrobione faktury VAT nr (...) wskazujące jakoby dostawcą przedmiotów leasingu była (...) sp. z o.o. oraz wskazał numer rachunku bankowego, który miał być rachunkiem (...) sp. z o.o., a który w rzeczywistości był rachunkiem bankowym B. B. (1), do którego J. B. (1) był pełnomocnikiem i w ten sposób wprowadził w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do zamiaru i możliwości wywiązania z dostawy przedmiotów leasingu, a środki przelane przez leasingodawcę wypłacił i przeznaczył na własne potrzeby - popełniając w ten sposób przestępstwo z art.286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k. i art.270§1 k.k. i art.11§2 k.k.</p>	

Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>Na początku 2017r. K. T. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą K (...) K. T. podjął działania celem wyleasingowania samochodów dostawczych. Skontaktował się on wówczas z oskarżonym J. B. (1) prowadzącym (...) spółkę z o.o.. Oskarżony zadeklarował pośrednictwo w pozyskaniu leasingu na samochody dostawcze. W tym czasie (ani też nigdy) J. B. (1) nie miał żadnych pełnomocnictw do reprezentowania (...) spółki z o.o. – spółka ta była prowadzona przez M. N. (1) (prezesa zarządu oraz głównego udziałowca spółki), który znał oskarżonego, niemniej nie współpracował z nim w tym czasie.</p> <p>Oskarżony J. B. (1) podszywając się pod przedstawiciela (...) spółki z o.o., skontaktował się z (...) S.A. celem pozyskania leasingu samochodów dostawczych dla K (...) prowadzonej przez K. T.. Deklarując w imieniu (...) spółki z o.o. możliwość sprzedaży dwóch samochodów (...) o numerach rejestracyjnych (...), które miały stać się przedmiotami umów leasingowych. Oskarżony wprowadził w błąd</p>	<p>Częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. B. (1)</p>	<p>382, 426-430</p>	

przedstawiceli firmy leasingowej, albowiem w rzeczywistości nie miał możliwości sprzedaży i dostarczenia owych samochodów. Na skutek tego wprowadzenia w błąd w dniu 1 lutego 2017r. doszło do podpisania pomiędzy (...) a K. T. dwóch umów leasingu operacyjnego o nr (...), których przedmiotem były w/w dwa samochody dostawcze, które miały zostać dostarczone przez (...) sp. z o.o. reprezentowaną (rzekomo) przez oskarżonego J. B. (1). Celem uwiarygodnienia transakcji oskarżony przedłożył do (...) S.A. dwie podrobione przez siebie faktury VAT nr (...) (k.17, 28) wskazujące jakoby sprzedawcą - dostawcą przedmiotów leasingu była (...) sp. z o.o. oraz wskazał na tych fakturach numer rachunku bankowego, który miał być jakoby rachunkiem (...) sp. z o.o., a który w rzeczywistości był rachunkiem bankowym B. B. (1) – syna oskarżonego, do którego to rachunku oskarżony J. B. (1) był pełnomocnikiem. Dodatkowo oskarżony złożył w dniu 8 lutego 2017r. pisemne oświadczenie (k.255), że wskazany na fakturach rachunek bankowy jest rachunkiem bankowym (...) spółki z o.o..

Wprowadzeni w ten sposób w błąd przedstawiciela (...) S.A. dokonali przelewu środków finansowych celem zapłaty za samochody mające być przedmiotem leasingu na wskazany im numer rachunku bankowego (vide: k.254), który to rachunek wbrew twierdzeniom oskarżonego nie był rachunkiem bankowym (...) spółki z o.o. (k.273-278). Bezpośrednio po wpływie środków na rachunek oskarżony dokonał ich wypłaty (w dniach 9 -23 lutego 2017r.) i przeznaczył je na jego własne potrzeby.

Samochody będące przedmiotem umów leasingu operacyjnego o nr (...) nigdy nie zostały wydane leasingobiorecy K. T.. Wielokrotnie był on zwodzony przez J. B. (1), który podawał różne powody niedostarczenia samochodów np. że nie było lawety do przewozu aut). Ostatecznie w maju 2017r. doszło do rozwiązania w/w umów, zaś (...) S.A. zleciło wówczas firmie windykacyjnej działania celem odzyskania pojazdów (...) o numerach rejestracyjnych (...). Przedstawiciel tej firmy windykacyjnej – M. N. (2) skontaktował się wówczas z J. B. (1) jako (rzekomym)

przedstawicielem (...) sp. z o.o., która to spółka miała być według wiedzy przedstawicieli (...) S.A. sprzedawcą – dostawcą przedmiotów leasingu. Oskarżony usiłował zwodzić również M. N. (2), ostatecznie jednak ujawnił, że nie może wydać poszukiwanych dwóch samochodów ponieważ nimi nie dysponuje – pozostają one w dyspozycji (...) Spółki z o.o. we W. (dealera samochodowego). J. B. (1) (nadal podając się za pełnomocnika (...) spółki z o.o.” złożył wówczas na ręce M. N. (2) pisemne oświadczenie (k.30-31 – na piśmie błędnie wskazana jest data „31.07.2016r.” zamiast „31.07.201r.” – błąd ten jest jednak oczywisty z uwagi na powoływanie numerów umów leasingowych zawartych w lutym 2017r.), iż powodem odmowy wydania poszukiwanych pojazdów jest odmowa ich wydania przez (...) spółkę z o.o. we W., co jest konsekwencją nieuregulowania zobowiązań wobec tej spółki. J. B. (1) środki finansowe przelane przez (...) S.A. tytułem zapłaty za pojazdy będące przedmiotem umów leasingowych bynajmniej nie przeznaczył na zapłatę ceny samochodów u „swojego” dostawcy tj. (...) Spółki z o.o. we W., w konsekwencji czego spółka

<p>ta – wobec braku zapłaty - nie wydała samochodów.</p> <p>Do dnia wyrokowania w niniejszej sprawie J. B. (1) nie zwrócił (...) S.A. środków przelanych przez (...). S.A. tytułem zapłaty za przedmioty dwóch umów leasingu operacyjnego o nr (...) - w łącznej kwocie 268.140 zł.</p>			
<p>Zeznania świadka K. T.</p>	<p>397-398 w zw. z k.38-40</p>		
<p>Zeznania świadka M. N. (1)</p>	<p>416-417w zw. z 41-42, 240-242</p>		
<p>Zeznania świadka M. N. (2)</p>	<p>417-418 w zw. z k.84-87</p>		
<p>zawiadomienie (...) S.A. o podejrzeniu popełnienia przestępstwa</p>	<p>2-3</p>		
<p>dokumentacja dot. wypowiedzenia umów leasingowych zawartych pomiędzy (...) S.A. a K. T.</p>	<p>7-9, 18-20, 97-104</p>		
<p>umowy leasingu operacyjnego nr (...) pomiędzy (...) S.A. a K. T.</p>	<p>10-14, 21-25</p>		
<p>sfalszowana przez oskarżonego faktura VAT nr (...)</p>	<p>17</p>		
<p>sfalszowana przez oskarżonego faktura VAT nr (...)</p>	<p>28</p>		
<p>oświadczenie K. T. z dnia 22 września 2017r. o nieodebraniu</p>	<p>29</p>		

przedmiotów umów leasingu			
oświadczenie oskarżonego dot. przyczyn odmowy wydania przez (...) we W. przedmiotów leasingu z umów nr (...)	30-31		
odpis z KRS dot. (...) sp. z o.o.	32-37		
Dokumentacja dot. przelewów wykonywanych przez oskarżonego na rzecz K. T., na rzecz (...) oraz (...)	46-79, 81-83		
Rozliczenia umów nr (...) pomiędzy (...) S.A. a K. T.	90-93		
pisemne oświadczenie J. B. (1) co do rzekomego numeru rachunku bankowego (...) spółki z o.o.	k.255		
dokumentacja dot. rachunku bankowego w (...) S.A. prowadzonego dla syna oskarżonego B. B. (1) (wraz z historią tego rachunku)	273-279		
1.1.3.	J. B. (1)	zarzut III. - czyn przypisany wpkt.4. części rozstrzygającej wyroku - w okresie od 31 października do 2 listopada 2017r. w P., oskarżony J. B. (1) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 116.235 zł w	

		<p>ten sposób, że przedłożył do umowy leasingu nr (...) samochodu F. (...) M. o nr VIN (...) podrobioną fakturę VAT nr (...) wskazującą jakoby dostawcą przedmiotu leasingu była (...) sp. z o.o. posiadająca rachunek bankowy nr (...), podczas gdy w rzeczywistości spółka ta nie była dostawcą przedmiotu leasingu, a wskazany na fakturze rachunek bankowy należał nie do niej, lecz do J. B. (1) i w ten sposób wprowadził błąd przedstawiciela (...) S.A. co do zamiaru i możliwości wywiązania z dostawy przedmiotu leasingu, a środki przelane przez leasingodawcę wypłacił i przeznaczył na własne potrzeby - popełniając przestępstwo z art.286§1 k.k. i art.270§1 k.k. w związku z art.11§2 k.k..</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>W połowie 2017r. D. M. – małżonek J. M. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Zakład (...) J. M. skontaktował się z oskarżonym J. B. (1) prowadzącym (...) spółkę z o.o. celem pozyskania leasingu samochodu dostawczego F. (...). Oskarżony zadeklarował pośrednictwo w pozyskaniu leasingu na</p>	<p>Częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. B. (1)</p>	<p>382, 426-430</p>	

taki samochód i skontaktował się z przedstawicielem (...) spółki z o.o.. Pierwotnie złożony wniosek, w której jako dostawca pojazdu występowała (...) spółka z o.o. spotkał się z odmową finansowania z uwagi na negatywną weryfikację dostawcy. W konsekwencji w kolejnym złożonym wniosku (nr (...)) jako dostawca została wskazana (...) spółka z o.o. z siedzibą w Z.. Oskarżony J. B. (1), działając jako pośrednik, dostarczył przedstawicielowi przedsiębiorstwa leasingowego do umowy leasingu zawartej w dniu nr (...) samochodu F. (...) M. o nr VIN (...) podrobioną fakturę VAT nr (...) (k.134) wskazującą, jakoby dostawcą przedmiotu leasingu była (...) sp. z o.o. posiadająca rachunek bankowy nr (...). W rzeczywistości spółka ta nie była dostawcą przedmiotu leasingu, nie był również dla niej prowadzony rachunek bankowy wskazany na fakturze. W rzeczywistości był to bowiem rachunek bankowy oskarżonego J. B. (1).

Wprowadzeni w ten sposób w błąd przedstawiciele (...) spółki z o.o. dokonali przelewu środków finansowych w kwocie 116.235 zł celem zapłaty za samochód mający być przedmiotem

leasingu na wskazany im numer rachunku bankowego (vide: k.129), który to rachunek wbrew treści podrobionej faktury VAT dostarczonej przez oskarżonego nie był rachunkiem bankowym (...) spółki z o.o., lecz rachunkiem oskarżonego prowadzonym w banku (...) S.A. (k.204-231). Po wpływie tych środków na rachunek (co nastąpiło 2 listopada 2017r.) oskarżony dokonał ich rozdysponowania na swoje własne potrzeby – inne niż zapłata za samochód, który miał być przedmiotem leasingu.

Samochód F. (...) będący przedmiotem umowy leasingu zawartej 31 października 2017r. nigdy nie został wydany leasingobiorcy – J. M.. Zarówno ona, jak i jej mąż wielokrotnie byli zwodzeni przez J. B. (1), który podawał różne powody niedostarczenia samochodów. Ostatecznie w lutym 2018r. doszło do rozwiązania w/w umowy leasingowej.

J. B. (1) środki finansowe przelane przez (...) S.A. tytułem zapłaty za pojazdy będące przedmiotem umów leasingowych bynajmniej nie przeznaczył na zapłatę ceny samochodów u „swojego” dostawcy tj. (...) Spółki z o.o. we W., w konsekwencji czego spółka

<p>ta – wobec braku zapłaty - nie wydała samochodów.</p> <p>Do dnia wyrokowania w niniejszej sprawie J. B. (1) nie zwrócił (...) spółce z o.o. środków przelanych (na konto oskarżonego) tytułem zapłaty za przedmiot umowy leasingu w kwocie 116.235 zł.</p>			
<p>Zeznania świadka D. M.</p>	<p>420-421 w zw. z k.151-152</p>		
<p>Zeznania świadka J. M.</p>	<p>419-420 w zw. z k.154-155</p>		
<p>Zeznania świadka B. B. (2)</p>			
<p>Zeznania świadka W. F. 396-397 w zw. z k.237</p>	<p>382-384 w zw. z 233-234</p>		
<p>zawiadomienie (...) spółki z o.o. o podejrzeniu popełnienia przestępstwa</p>	<p>112-117</p>		
<p>dokumentacja dot. umowy leasingu operacyjnego nr (...) pomiędzy (...) spółki z o.o. a J. M.</p>	<p>127-128, 173-178, 180-181</p>		
<p>potwierdzenie przelewu przez (...) Bank (...). na rachunek wskazany w podrobionej fakturze</p>	<p>129</p>		
<p>podrobiona przez oskarżonego faktura VAT nr (...)</p>	<p>134</p>		
<p>korrespondencja e-mailowa pomiędzy oskarżonym a przedstawicielem (...) sp. z o.o.</p>	<p>130-131, 133, 135, 137-138, 140, 142</p>		

<p>korrespondencja pomiędzy (...) sp. z o.o. a J. M.</p>	<p>157-172, 182-183</p>		
<p>historia rachunku bankowego J. B. (1) prowadzonego w (...) S.A. (na który płatności dokonał (...) Spółka z o.o.)</p>	<p>204-231</p>		
<p>Oskarżony J. B. (1) był wielokrotnie karany za przestępstwa, w tym za przestępstwa podobne do przypisanych mu w niniejszym postępowaniu.</p>	<p>karta karna</p>	<p>402-403</p>	
<p>odpis wyroku skazującego oskarżonego w sprawie Sądu Okręgowego w Koninie o sygn.. akt II K 50/19</p>	<p>410</p>		
<p>Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.2.1.</p>			
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>- twierdzenia oskarżonego jakoby był on pełnomocnikiem (...) spółki z o.o. oraz negujące sprawstwo i winę w zakresie przestępstw popełnionych</p>	<p>częściowo wyjaśnienia oskarżonego</p>	<p>382, 426-430</p>	

na szkodę przedsiębiorstw leasingowych			
2. Ocena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1-1.1.3.	wyjaśnienia oskarżonego J. B. (1)	<p>Oskarżony początkowo nie przyznając się do popełnienia zarzucanych mu przestępstw odmawiał składani wyjaśnień oraz odpowiedzi na pytania. Dopiero na ostatniej rozprawie złożył wyjaśnienia, w których ustosunkował się do przeprowadzonych dowodów.</p> <p>Oskarżony zakwestionował zeznania M. N. (1) wskazując, że pominął on fakt telefonicznego ustalenia z nim transakcji dot. zarzutu II. aktu oskarżenia. O. wskazywał, że kwestia transakcji kupna samochodów (które miały być przedmiotem leasingu pomiędzy (...) S.A. a przedsiębiorstwem (...)) pomiędzy spółka (...) a spółką (...) była uzgodniona z M. N. (1), w szczególności było ustnie z nim ustalone, iż oskarżony dokona tego w imieniu M. N. (1) i na jego rzecz (w konsekwencji według twierdzeń oskarżonego nie kłamał on nigdy co</p>	

do tego, że posiadał pełnomocnictwo w tym zakresie). Jednocześnie J. B. (1) nie potrafił wyjaśnić, z jakich przyczyn M. N. (1) kategorycznie temu zaprzecza i dlaczego neguje by udzielał pełnomocnictwa oskarżonemu do działania w imieniu (...) spółki z o.o.. Odnośnie samych umów leasingu oskarżony potwierdził, iż (...) S.A. dokonał zapłaty za leasingowane samochody i to na rachunek oskarżonego. Oskarżony potwierdził również, że „nie w całości” przekazał uzyskaną kwotę na rzecz spółki (...) podkreślając, że „reszta jest do dyspozycji, do zapłacenia”. J. B. (1) potwierdził, iż wskazany przez niego w fakturach Vat rachunek bankowy (na który nastąpił przelew z (...) S.A.) nie był w rzeczywistości rachunkiem spółki (...), lecz jego (oskarżony był w tym zakresie nieprecyzyjny, gdyż rachunek był prowadzony na rzecz jego syna, on sam zaś był pełnomocnikiem do tego rachunku). Tłumacząc ten fakt oskarżony wskazywał, że jakoby ustalił to z M. N. (1) (żeby nie angażować jego albo jego pracowników), i w ten sposób zastosował „skrót myślowy” tzn. na ten moment ów rachunek bankowy „należy też do spółki (...)”. „na moment transakcji to były konto

A.". Oskarżony podkreślał również, iż w niniejszej sprawie nie został zabezpieczony protokół przekazania samochodów przez (...) K. T., który to protokół mimo tego, że nie doszło do przekazania tych samochodów – miałby istnieć. Według przekonania oskarżonego (choć nie widział on takiego dokumentu) protokół taki „na pewno istnieje i poświadczono w nim nieprawdę, że odebrano samochody”. Według oskarżonego pisemne oświadczenia z k.30 (dotyczące przyczyn braku przekazania samochodów przez spółkę (...) sporządził on gdyż był „zmuszony do podpisania przez windykatorów, może raczej z naciskiem poproszony”. J. B. (1) potwierdził również na rozprawie, że spółka (...) odmówiła wydania samochodów z uwagi na brak zapłaty za nie.

W odniesieniu do zarzutu III. oskarżony potwierdził, że pierwotnie próbował pozyskać leasing działając w ramach swojej spółki (...), przy czym według jego twierdzeń „utknął”, gdyż zarezerwował wstępnie samochód nie taki, jaki był potrzebny leasingobiorcy. Potwierdził, że (...) spółka z o.o. przelała kwotę na finansowanie zakupu aut, przy czym zastrzegł, że nie pamięta na jaki rachunek bankowy, choć

		<p>przypuszczał, że „mogło tak być, że był to rachunek który nie był rzeczywistym rachunkiem”. Potwierdził, że „był dysponentem tej kwoty przelanej przez (...)” i zastrzegł, że nie pamięta, dlaczego owa kwota nie była przekazana do dostawcy auta, gdyż mógł „wydać te pieniądze”.</p> <p>W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego w bardzo niewielkim zakresie zasługiwały na wiarę, a mianowicie jedynie w tej ich części, w której oskarżony potwierdził swoje pośrednictwo w pozyskaniu leasingów na rzecz przedsiębiorstwa (...) (zarzut II.) oraz J. M. (zarzut III.), fakt dysponowania środkami finansowymi przelanymi przez pokrzywdzone przedsiębiorstwa leasingowe oraz fakt braku przekazania tych środków dla „pierwotnych” dostawców aut (brak zapłaty), co było przyczyną odmowy wydania samochodów. W tym zakresie wyjaśnienia J. B. (1) były logiczne i korelowały ze zgromadzonymi dokumentami oraz zeznaniami świadków.</p>	
dowody z dokumentów	Sąd uznał za całkowicie wiarygodne ujawnione w sprawie dokumenty. Zostały one sporządzone przez uprawnione organy, w ramach ich kompetencji.		

	<p>Ich autentyczność nie była przy tym kwestionowana przez strony postępowania, a Sąd nie znalazł także podstaw by czynić to z urzędu. Niezmiernie istotne dla ustaleń faktycznych była dokumentacja pozyskana z (...) S.A. oraz (...) spółki z o.o. dotycząca umów leasingowych zawartych odpowiednio z K. T. i J. M., jak również historie rachunków bankowych, które były wskazane w przedłożonych sfalszowanych fakturach VAT, na które to rachunki przedsiębiorstwa leasingowe dokonały przelewów środków celem sfinansowania zakupu samochodów – przedmiotów leasingów, a które okazały się być rachunkami nie dostawców samochodów, lecz syna oskarżonego (do którego to rachunku oskarżony miał pełnomocnictwo) oraz samego J. B. (1). Zabezpieczona dokumentacja okazała się głównym dowodem pozwalającym na zweryfikowanie wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, jak i zeznań świadków.</p>		
1.1.2	zeznania K. T.	Za w pełni wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka K. T., który w sposób rzeczowy i logiczny oraz zgodny z zabezpieczoną dokumentacją opisał okoliczności starań o	

		<p>pozyskanie leasingu w (...) S.A., udziału w owej transakcji oskarżonego J. B. (1) oraz okoliczności rozwiązania umów na skutek braku dostawy samochodów. W tym kontekście na uwagę zasługiwały zeznania K. T. co do zwodzenia go przez oskarżonego co do terminu dostawy aut oraz przyczyn opóźnień. Wbrew sugestiom oskarżonego nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy ewentualne rozliczenia finansowe J. B. (1) i K. T., skoro w oczywisty sposób nie miały one znaczenia dla ustalenia przyczyn niedostarczenia przedmiotów leasingu przez pierwotnego dostawcę.</p>
zeznania M. N. (2)	<p>Za wiarygodne uznane zostały zeznania świadka M. N. (2) – przedstawiciela przedsiębiorstwa windykacyjnego działającego na zlecenie (...) S.A. poszukującego samochodów, które były przedmiotem umów leasingowych zawartych z K. trafnym. Zeznania świadka N. charakteryzowała spójność wewnętrzna, logiczność oraz pełna korelacja z zabezpieczoną dokumentacją.</p>	
1.1.1.-1.1.2	zeznania M. N. (1)	<p>Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadka M. N. (1) – prezesa zarządu i głównego udziałowca</p>

		<p>(...) spółki z o.o. pozwalające na ustalenie, iż oskarżony nie był nigdy pełnomocnikiem tej spółki, gdyż nigdy M. N. (1) takiego pełnomocnictwa mu nie udzielił (a tylko on był do tego upoważniony). Zeznania m. N. cechowała logiczność, konsekwencja, zgodność z odpisem KRS dot. (...) sp. z o.o. (k.32-27) oraz zgodność z zasadami doświadczenia życiowego nakazującymi przyjąć, iż w relacjach pomiędzy podmiotami gospodarczymi respektowane wymagane są pisemne pełnomocnictwa do reprezentacji jakiejś spółki (a nie ustne). Nie została ujawniona też jakakolwiek okoliczność, która mogłaby tłumaczyć, dlaczego M. N. (1) miałby kłamliwie obciążać J. B. (1).</p>	
1.1.3.	zeznania D. M. i J. M.	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom świadków D. M. i J. M., które to zeznania korespondowały w pełni ze sobą oraz zabezpieczoną dokumentacją. Świadczenie opisali okoliczności starań o pozyskanie leasingu w (...) spółce z o.o., udziału w owej transakcji oskarżonego J. B. (1) oraz okoliczności rozwiązania umów na skutek braku dostawy samochodów. W tym kontekście na uwagę zasługiwały te fragmenty zeznań świadków, które dotyczyły odwlekania</p>	

		<p>przez oskarżonego terminu dostawy aut oraz podawanych przeróżnych przyczyn tego opóźnienia. Również w tym wypadku wbrew sugestiom oskarżonego nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy ewentualne rozliczenia finansowe J. B. (1) i małżonków M., gdyż nie miały one żadnego znaczenia dla ustalenia przyczyn niedostarczenia przedmiotów leasingu przez pierwotnego dostawcę.</p>
zeznania W. F.	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom świadka W. F., którego dane jako osoby uprawnionej do wystawienia dokumentu zostały wskazane zarówno na fakturze pro forma z dnia 25.10.2017 r., której rzekomym wystawcą miała być (...) sp. z o.o. oraz na fakturze nr (...) z dnia 31.10.2017 r., którą również rzekomo miała wystawić (...) sp. z o.o., które to dokumenty zostały przedłożone przez J. B. (1) w procedurze udzielenia leasingu M. J. M. na zakup samochodu F. (...) o nr VIN: (...). Zeznania te cechowała pełna zgodność z zabezpieczoną dokumentacją, pozwalały one na kategoryczne ustalenie, iż świadek nie był wystawiającym fakturę VAT przedłożoną w (...) celem uzyskania finansowania</p>	

	<p>w ramach leasingu, a wskazany na owej fakturze numer rachunku bankowego nie był rachunkiem spółki (...), której przedstawicielem był świadek F. (na podstawie dokumentacji uzyskanej z banku ustalono natomiast, że był to rachunek oskarżonego J. B. (1)).</p>	
zeznania B. B. (2)	<p>Sąd dał również wiarę zeznaniom świadka B. B. (2) – pełniącego funkcję kierownika salonu sprzedaży marki F. w G. przy ul. (...). Wskazał on, iż samochód marki F. (...) o nr VIN (...) będący przedmiotem umowy leasingu udzielonego firmie (...) został pozyskany dla prowadzonego przez świadka salonu sprzedaży z centrali F. w dniu 7 września 2017r., a następnie wyfakturowany w dniu 28 listopada 2017 r. na firmę (...), przy czym ze względu na brak płatności ze strony tego podmiotu umowa na zakup tego samochodu została rozwiązana, a samochód został sprzedany kolejnemu klientowi. Zeznania te były w pełni wiarygodne, świadek opisywał okoliczności, w które dotyczą nadzorowanej przez niego działalności autoryzowanego salonu sprzedaży funkcjonującego w strukturach sieci salonów</p>	

	marki F., a jako osoba obca dla J. B. (1) i nie pozostająca z nim w jakimkolwiek konflikcie nie miał on interesu, aby fałszywie zeznawać co do przytoczonych w jego zeznaniach okoliczności. Zeznania świadka B. wskazują jednoznacznie, iż spółka (...) nigdy nie była w posiadaniu samochodu będącego przedmiotem leasingu jakiego udzielono J. M., albowiem samochód ten był przedmiotem innych transakcji, a przekazane przedstawicielowi (...) dane odnośnie sprzedawcy oraz przedmiotu sprzedaży były po prostu nieprawdziwe.		
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.1-1.1.3	wyjaśnienia J. B. (1)	W pozostałym zakresie Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, albowiem pozostawały one w rażącej sprzeczności z zeznaniami świadków oraz zabezpieczoną dokumentacją, a nadto były niezgodne z zasadami doświadczenia życiowego i	

w niektórych fragmentach wręcz skrajnie nielogiczne.

- Sprzeczne z zeznaniami świadka M. N. (1) był twierdzenia oskarżonego, jakoby kiedykolwiek był on pełnomocnikiem spółki (...). Stanowisko M. N. (3) w tym zakresie pośrednio potwierdził również dokument w postaci odpisu z KRS dot. (...) sp. z o.o. (k.32-27). Jednocześnie nie została ujawniona jakakolwiek okoliczność, która mogłaby tłumaczyć, niby dlaczego M. N. (1) miałby kłamliwie wypierać się udzielenia pełnomocnictwa J. B. (1). Nie wskazał ich zresztą również sam oskarżony wyjaśniając jedynie o swym gniewie na M. N. (1) za to, że ten jakoby kłamał w tym zakresie. Dodatkowo jedynie podnieść należy, iż zasady doświadczenia życiowego nakazują zakwestionować, by w stosunkach pomiędzy podmiotami gospodarczymi respektowane były ustne pełnomocnictwa do reprezentacji jakiejś spółki, co dodatkowo wzmacnia wiarygodność zeznań M. N. (1), a neguje twierdzenia J. B. (1).

- Sprzeczne z zeznaniami K. T., D. M. i J. M. były te fragmenty wyjaśnień oskarżonego, w których opisywał on swoje zaangażowanie

w zakończenie procesu pozyskania leasingowania, albowiem z zeznań wspomnianych świadków ewidentnie wynikało, iż J. B. (1) zwodził ich wymyślając nieustannie nowe powody, dla których nie zostały leasingobiorcom dostarczone samochody (podczas gdy przyczyną tego był po prostu brak zapłaty za nie).

Niezgodne z zeznaniami świadka W. F. były również twierdzenia oskarżonego w części, w której wskazywał on, jakoby faktura VAT przedłożona przy umowie leasingu zawartej z (...) spółką z o.o. (k.134) była fakturą autentyczną – świadek F. kategorycznie zaprzeczył, by wystawił on taką fakturę, wskazał również, iż rachunek bankowy wskazany na tej fakturze bynajmniej nie był rachunkiem bankowym (...) spółki z o.o..

Skrajnie nielogiczne były te fragmenty wyjaśnień J. B. (1), w których usiłował on wytłumaczyć, iż podany na fakturach VAT rachunek bankowy, który miał być jakoby rachunkiem (...) sp. z o.o., a który w rzeczywistości był rachunkiem bankowym B. B. (1) (syna oskarżonego, do którego to rachunku oskarżony J. B. (1) był pełnomocnikiem)

„na ten moment był rachunkiem spółki (...)”. Absurdalność takiego twierdzenia oskarżonego jest tak oczywista, że nie wymaga w ocenie Sądu komentarza – w niniejszej sprawie najważniejsze jednak było, że ów sposób działania oskarżonego (podawanie w podrobionych fakturach nierzeczywistych numerów bankowych dostawców aut) została przez J. B. (1) zastosowana zarówno w przypadku (...) S.A., jak i (...) spółki z o.o. okazując się skutecznym sposobem wprowadzenia w błąd i doprowadzenia w ten sposób do wykonania przelewów na rachunki bankowe, którymi w rzeczywistości dysponował oskarżony.

Wyjaśnienia oskarżonego zostały również skutecznie zakwestionowane przez zgromadzoną dokumentację – w szczególności zabezpieczone sfalszowane faktury VAT oraz historie rachunków bankowych, na które przedsiębiorstwa leasingowe przelały środki finansowe, w których posiadanie wszedł następnie oskarżony rozdysponowując je w sposób niezgodny z celem przelania ich na wskazane rachunki bankowe tzn. nie przeznaczając tych środków na zapłatę całości cen sprzedaży samochodów będących

		<p>przedmiotem umów leasingu.</p> <p>Wręcz groteskowo brzmiały twierdzenia oskarżonego, iż mimo braku odbioru przedmiotów umów leasingowych istniały protokoły zdawczo - odbiorcze i czynienie zarzutu organom ścigania, że nie zabezpieczyły owych protokołów. Oskarżony sam przyznaje, iż wobec braku przekazania samochodów ewentualny protokół potwierdzał by fikcję. Nie sposób stwierdzić, na jakiej podstawie J. B. (1) formułuje twierdzenie o skłonności innych osób do tworzenia fikcyjnych dokumentów – to że on sam nie ma żadnych skrupułów w fałszowaniu dokumentacji i wpisywaniu w niej fikcyjnych danych (jak w zabezpieczonych w sprawie fakturach VAT) nie oznacza przecież jeszcze, by taki skrupułów nie mieli również inni. Wypowiadając takie tezy wydaje się, że J. B. (1) zmierzył po prostu innych ludzi swoją własną miarą.</p>	
3.	PODSTAWA PRAWNA WYROKU		
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo	2	J. B. (1)

	<p>warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
<p>Zgodnie z art.286§1 k.k. zarzut popełnienia przestępstwa oszustwa można zasadnie postawić takiej osobie, która doprowadziła inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania jej błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, przy czym działała ona w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Z kolei zgodnie z art.270§1 k.k. odpowiedzialności karnej podlega ten, kto w celu użycia za autentyczny podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa. Jeśli sprawca dopuszcza się przestępstwa z art.286§1 k.k. w stosunku do mienia znacznej wartości prawidłowa kwalifikacja prawna czynu przypisanego winna zawierać również art.294§1 k.k..</p> <p>Czynność ta w przypadku przestępstwa oszustwa przybrać może jedną z trzech postaci:</p>			

wprowadzenia w błąd, wyzyskania błędu w którym tkwi jakaś osoba, czy też wyzyskania niezdolności tej osoby do należytego pojmowania przedsiębranego działania, natomiast przestępstwo materialnego fałszerstwa dokumentu może być popełnione albo przez podrobienie, albo przez przerobienie dokumentu albo też posłużenie się takim dokumentem w celu użycia go za autentyczny.

Przenosząc te rozważania ogólne na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy kategorycznie, że oskarżony wprowadził w błąd przedstawiciela (...) S.A. w ten sposób, że przedłożył do umów leasingu operacyjnego nr (...) samochodów F. (...) podrobione faktury VAT nr (...) wskazujące jakoby dostawcą przedmiotów leasingu była (...) sp. z o.o. (co nie było prawdą) oraz wskazał numer rachunku bankowego, który miał być rachunkiem (...) sp. z o.o., a który w rzeczywistości był rachunkiem bankowym B. B. (1), do którego J. B. (1) był pełnomocnikiem. W ten sposób J. B. (1) wprowadził w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do zamiaru i możliwości wywiązania z dostawy przedmiotów leasingu, a środki przelane przez leasingodawcę wypłacił i przeznaczył na własne

<p>potrzeby. Z uwagi na kwotę niekorzystnego rozporządzenia mieniem tj. 268.140 zł zasadne było uznanie, iż przestępstwo oskarżonego winno być zakwalifikowane z art.286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k. i art.270§1 k.k. i art.11§2 k.k..</p>			
<p>#</p>	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem</p>	<p>4</p>	<p>J. B. (1)</p>
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
<p>Zgodnie z art.286§1 k.k. zarzut popełnienia przestępstwa oszustwa można zasadnie postawić takiej osobie, która doprowadziła inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania jej błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, przy czym działała ona w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Z kolei zgodnie z art.270§1 k.k. odpowiedzialności karnej podlega ten, kto w celu użycia za autentyczny podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa.</p>			

Podobnie jak w przypadku przestępstwa popełnionego na szkodę (...) S.A., dokonując przestępstwa na szkodę (...) spółki z o.o., wprowadził w błąd przedstawiciela tego przedsiębiorstwa leasingowego w ten sposób, że przedłożył do umowy leasingu nr (...) samochodu F. o nr VIN (...) podrobioną fakturę VAT nr (...) wskazującą, jakoby dostawcą przedmiotu leasingu była (...) sp. z o.o. posiadająca rachunek bankowy nr (...), podczas gdy w rzeczywistości spółka ta nie była dostawcą przedmiotu leasingu, a wskazany na fakturze rachunek bankowy należał nie do niej, lecz do J. B. (1). W ten sposób oskarżony wprowadził błąd przedstawiciela (...) S.A. co do zamiaru i możliwości wywiązania z dostawy przedmiotu leasingu, a środki przelane przez leasingodawcę wypłacił i przeznaczył na własne potrzeby

Z uwagi na kwotę niekorzystnego rozporządzenia mieniem tj. 116.235 zł zasadne było uznanie, iż przestępstwo oskarżonego winno być zakwalifikowane z art.286§1 k.k. w i art.270§1 k.k. i art.11§2 k.k..

#	3.3. Podstawa prawna skazania albo	1	J. B. (1)
---	---	---	------------------

	<p>warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
<p>Zgodnie z art. 233§1 k.k. odpowiedzialności karnej podlega ten, kto, składając zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę. Z kolei w art.233§1a k.k. ustawodawca przewidział tzw. uprzywilejowany typ przestępstwa - jeżeli sprawca czynu określonego w art.233§1 k.k. zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę z obawy przed odpowiedzialnością karna grożącą jemu samemu lub jego najbliższemu. Zgodnie z art.233§2 k.k. warunkiem odpowiedzialności jest, aby przyjmujący zeznanie, działając w zakresie swoich uprawnień, uprzedził zeznającego o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie lub odebrał od niego przyrzeczenie.</p> <p>Zarzut I. przedstawiony J. B. (1) okazał się zasadny, aczkolwiek konieczna była zmiana kwalifikacji prawnej czynu zarzuczonego</p>			

oskarżonemu, o czym strony zostały uprzedzone.

Treść protokołu przesłuchania J. B. (1) w dniu 24 stycznia 2018r. w charakterze świadka w Komisariacie Policji P. w P. w sprawie PR 1 Ds. 3514.2017.9 dot. przywłaszczenia dwóch samochodów dostawczych F. (...) na szkodę (...) S.A.. (vide: k.43-44) jednoznacznie dowodzi, iż J. B. (1) na początku przesłuchania został pouczony o odpowiedzialności karnej z art.233§1 k.k., art.233§1a k.k. oraz o swych uprawnieniach wynikających z art.183 k.p.k. M. tego pouczenia J. B. (1), z obawy przed odpowiedzialnością karną grożącą jemu samemu, zeznał wówczas nieprawdę podając, iż posiadał pełnomocnictwa do reprezentowania (...) spółki z o.o. przy umowach sprzedaży samochodów (...) zawieranych z (...) spółką z o.o. oraz umowach leasingu przedmiotowych samochodów zawartych z (...) S.A., podczas gdy w rzeczywistości pełnomocnictw takich nie posiadał. Twierdzenia J. B. (1) w tym zakresie były oczywiście niezgodne z rzeczywistością, albowiem pełnomocnictw takich nigdy on nie posiadał. J. B. (1) złożył owe fałszywe zeznania z obawy przed odpowiedzialnością

karną mu grożącą, a związaną z przestępstwem dokonany przez niego na szkodę (...) S.A. przy okazji umów leasingu zawieranych pomiędzy (...) S.A. a K. T. (jako leasingobiorcą).

Sąd zdaje sobie sprawę z kontrowersyjności przepisu art.233§1a k.k. oraz rozbieżności zaistniałych w tym zakresie zarówno w literaturze, jak i w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Sąd w składzie orzekającym w niniejszej sprawie nie podziela jednak poglądu wyrażonego w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2020r., I KK 58/19, OSNK 2021/2/8), podziela natomiast stanowisko zawarte w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2020 r., I KZP 10/19 OSNK 2020/1/1, KZS 2020/2/9. W tym ostatnim postanowieniu Sąd Najwyższy wskazał, iż od dnia 15 kwietnia 2016r. tj. daty wejścia w życie ustawy z dnia 11 marca 2016r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r. poz. 437 z późn. zm.), zachowanie sprawcy składającego fałszywe zeznania (art. 233 § 1 k.k.) w obawie przed grożącą mu odpowiedzialnością karną, które do tej chwili traktowane było

jako kontratyp działania w ramach prawa do obrony, zostało stypizowane jako uprzywilejowany typ przestępstwa określony w art. 233 § 1a k.k.. Podnieść należy, iż w sprawie, w której J. B. (1) został przesłuchany w charakterze świadka nie mógł być on przesłuchany w charakterze podejrzanego, albowiem oczywiście nie był on sprawcą przywłaszczenia samochodów będących przedmiotem umów leasingowych zawartych pomiędzy (...) S.A. a K. T.. J. B. (1) pytany wówczas o to, czy posiadał pełnomocnictwa do reprezentacji (...) spółki z o.o. mógł skorzystać z prawa do milczenia, które gwarantowało mu uprawnienie wynikające z art.183 k.p.k., o którym został pouczony. Ważąc argumenty wynikające z konieczności zapewnienia prawa do obrony (zarówno na gruncie art.6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, jak i art. 42 ust. 2 Konstytucji RP) ustawodawca polski przyjął, że realizację standardu gwarancyjnego zapewnia prawo do odmowy składania zeznań i prawo do odmowy odpowiedzi na pytanie (art.182 k.p.k. i art.183 k.p.k.). Ustawodawca wprowadził zasadę, zgodnie z którą świadek (niezależnie od tego, czy powinien uzyskać

w danej sprawie status podejrzanego) ma prawo jedynie do milczenia. W ocenie Sądu intencja ustawodawcy, wprowadzającego typ uprzywilejowany przestępstwa składania fałszywych zeznań, jest czytelna i nie powinna budzić żadnych wątpliwości. Podkreślić należy, iż J. B. (1) przesłuchiwanemu w charakterze świadka w dniu 24 stycznia 2018r. zapewniono gwarancje wynikające z art.183 k.p.k. i nie była to ochrona iluzoryczna. J. B. (1) nie skorzystał z tego uprawnienia zdecydował się na złożenia fałszywych zeznań. Obecnie ustawodawca taką sytuację, dotychczas traktowaną w orzecznictwie jako kontratypową, uregulował w przepisie art.233§1a k.k., statuując w nim uprzywilejowany typ przestępstwa składania fałszywych zeznań. W konsekwencji działanie sprawcy składającego fałszywe zeznania w obawie przed grożącą mu odpowiedzialnością karną, nie może być już rozumiane jako działanie w omawianych okolicznościach wyłączających bezprawność takiego zachowania.

#	3.4. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.5. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.6. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
J. B. (1)	1,2, 4 , 6	1,2, 4, 6	Rozważając przez pryzmat dyrektyw z art.53§1 i §2 k.k. oraz art.115§2 k.k. kwestię wymiaru kary oskarżonym za przypisane im przestępstwo Sąd jako

okoliczności obciążające
uwzględnił

- wielokrotną karalność za
przestępstwa,

- w przypadku przestępstw
popelnionych na szkodę
przedsiębiorstw

leasingowych –

wyczerpanie znamion
określonych w kilku

przepisach ustawy karnej;

wprawdzie koncepcja

kumulatywnego zbiegu

przepisów ustawy zakłada,

że karę wymierza się

na podstawie jednego

(najsurowszego) przepisu,

jednakże wyczerpanie

przez czyn także

znamion określonych w

innym przepisie stanowi

okoliczność obciążającą

przy wymiarze kary,

Sąd nie znalazł
okoliczności łagodzących.

Przy orzekaniu kar Sąd
wziął pod uwagę każdą

z dyrektyw opisanych

w art.53 k.k., a

mianowicie dyrektywy

społecznej szkodliwości

czynu i stopnia winy, a

także dyrektywy prewencji

generalnej (kształtowania

świadomości prawnej

społeczeństwa) i prewencji

indywidualnej

pojmowanej jako cele

zapobiegawcze i

wychowawcze kary w

stosunku oskarżonego.

W konsekwencji Sąd
wymierzył oskarżonemu:

- za przestępstwo

przypisane w pkt.1

			<p>części rozstrzygającej wyroku karę 4 miesięcy pozbawienia wolności</p> <p>- za przestępstwo przypisane w pkt.2 części rozstrzygającej wyroku karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności</p> <p>- za przestępstwo przypisane w pkt.4 części rozstrzygającej wyroku karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>Na podstawie art.85§1 k.k. w zw. z art.86§1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności. Wymierzona kara została zbliżona do najwyższej z łączonych kar jednostkowych z uwagi zbieżność czasową i rodzajową przestępstw przypisanych oskarżonemu, przy czym waga przestępstwa przypisanego w pkt. 4. części rozstrzygającej wyroku oraz odmienność rodzajowa przestępstwa przypisanego w pkt.1. części rozstrzygającej wyroku sprzeciwiało się zastosowaniu zasady pełnej absorpcji.</p>
J. B. (1)	3, 5	3, 5	<p>Z uwagi na złożenie przez pokrzywdzone przedsiębiorstwa wniosków o naprawienie szkody wyrządzonej przestępstwami Sąd na podstawie art.46§1 k.k. wnioski ten uwzględnił i zobowiązał oskarżonego do zapłaty na rzecz</p>

			<p>pokrzywdzonych kwot odpowiadających kwotom niekorzystnego rozporządzenia mieniem. W konsekwencji Sąd zasądził od J. B. (1) na rzecz (...) S.A. kwoty 268.140 zł, zaś na rzecz (...) S.A. kwoty 116.235 zł.</p>
<p>5. <i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<p>7.6. inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
<p>7. KOszty procesu</p>			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
7	Wobec udzielenia oskarżonemu pomocy prawnej z urzędu koniecznym było		

	rozstrzygnięcie o kosztach należnych od Skarbu Państwa ustanowionemu obrońcy, których wysokość określono uwzględniając ilość terminów rozprawy głównej, w których obrońca wziął udział, jak również stopień przyczynienia się do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.	
8	O kosztach procesu orzeczono uwzględniając sytuację finansową i majątkową oskarżonego, jak również wysokość zobowiązań wobec pokrzywdzonych przedsiębiorstw.	
6. Podpis		
Poznań, 20 maja 2021r. Sędzia Tomasz Borowczak		

ZARZĄDZENIE

proszę:

1. odnotować w kontrolce uzasadnień
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonego adw. J. B. (2)
3. akta przedłożyć za 14 dni od doręczenia lub z apelacją.

Poznań, dnia 20 maja 2021r.

Sędzia Tomasz Borowczak